



รายงานการวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

**A Study of Factors Affecting Undergraduates' Anxiety with
Foreign Language Communication at Rajamangala University of
Technology Srivijaya**

เมธัส พานิช

Metas Panich

กิตติยา พิสุทธางกูร

Kittiya Phisutthangkoon

พัลลภา คทาอุทุท

Phanlapa Khathayut

คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี พ.ศ. 2558

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ซึ่งได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจาก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี พ.ศ. 2558 และได้สำเร็จ ลุล่วงไปได้ด้วยดี เกิดจากการสนับสนุนเกื้อกูลจากบุคคลหลายท่าน

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ทรงศรัณย์ ศิริศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กันทริน รักษ์สาคร และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุเมธทา ดำรงเลาพันธ์ ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือและ ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ซึ่งทำให้งานวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่สนับสนุน ส่งเสริมให้ม้งานวิจัยเกิดขึ้น รวมทั้งอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบคุณ นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณบิดา มารดา รวมถึงครูบาอาจารย์ที่เคยอบรมสั่งสอนมา ทำให้ผู้วิจัยมี ความคิด ความพยายาม และความอดสาเห ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นแรงผลักดันให้งานวิจัยสำเร็จ ลุล่วงไปได้ด้วยดี

คณะผู้วิจัย

15 กันยายน 2558

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

เมธัส พานิช¹ กิตติยา พิสุทธิราษฎร์² พัลลภา คทายุทธ์³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ 2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ในรายวิชาภาษาอังกฤษและรายวิชาภาษาจีน จำนวน 200 คน ซึ่งเลือกสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่พัฒนามาจากกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) และสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ผลการวิจัยพบว่า 1) ตัวแปรด้านต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง โดยมีช่วงความสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.4-0.6 2) ปัจจัยด้านผู้เรียนส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศมากที่สุด ในขณะที่ปัจจัยด้านผู้สอนและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ: ความวิตกกังวล การสื่อสาร ภาษาต่างประเทศ

¹ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย อ.เมือง จ.สงขลา

² คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย อ.เมือง จ.สงขลา

³ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย อ.เมือง จ.สงขลา

A Study of Factors Affecting Undergraduates' Anxiety with Foreign Language Communication at Rajamangala University of Technology Srivijaya

Metas Panich¹ Kittiya Phisutthangkoon² Phanlapa Khathayut³

Abstract

This study aims to (1) analyze the correlation of factors affecting undergraduates' anxiety with foreign language communication, and (2) to study factors affecting undergraduates' anxiety with foreign language communication. The 200 undergraduates at the Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, who enrolled in Chinese and English courses in the 2nd semester of 2014 academic year were the participants in this study selected by simple random sampling technique. The research instrument was a questionnaire which was theoretically developed based on the literature review about factors affecting undergraduates' anxiety with foreign language communication. The Pearson product-moment correlation coefficient and descriptive statistics were used to analyze quantitative data. The results revealed that (1) the correlation of factors affecting undergraduates' anxiety with foreign language communication was significant at a positive moderate level, ranking from 0.4- 0.6, and (2) students factor affected their anxiety with foreign language communication at a high level whereas teacher and environmental factors affected their anxiety with foreign language communication at a moderate level.

Key words: Anxiety Communication Foreign language

¹ Faculty of Liberal Arts. Rajamangala University of Technology Srivijaya, Muang, Songkhla.

² Faculty of Liberal Arts. Rajamangala University of Technology Srivijaya, Muang, Songkhla.

³ Faculty of Liberal Arts. Rajamangala University of Technology Srivijaya, Muang, Songkhla.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามวิจัย	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ตอนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ	7
ตอนที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	20
3 วิธีดำเนินการวิจัย	23
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยหรือรวบรวมข้อมูล	24
การเก็บรวบรวมข้อมูล	26
การวิเคราะห์ข้อมูล	27
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	28
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	29
ตอนที่ 1 การนำเสนอข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	29
ตอนที่ 2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสาร ภาษาต่างประเทศ	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	34
สรุปผล	34
อภิปรายผล	35
ข้อเสนอแนะ	36
บรรณานุกรม	38
ภาคผนวก.....	44
ก เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	45
ข รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	50

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ความหมายของระดับคะแนนและเกณฑ์การแปลผลของแบบสอบถามตอนที่ 2	24
2 โครงสร้างของแบบสอบถามก่อนการวิเคราะห์องค์ประกอบ.....	25
3 จำนวนข้อคำถามของแบบสอบถามก่อนและหลังการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา.....	26
4 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ.....	29
5 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเกรดเฉลี่ยรวมสะสม	29
6 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสาขาวิชา	30
7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มปัจจัยที่ใช้ในการวิเคราะห์.....	31
8 ผลการวิเคราะห์จำแนกตามรายข้อคำถามในกลุ่มปัจจัยด้านผู้เรียน	32
9 ผลการวิเคราะห์จำแนกตามรายข้อคำถามในกลุ่มปัจจัยด้านผู้สอน.....	32
10 ผลการวิเคราะห์จำแนกตามรายข้อคำถามในกลุ่มปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม	33

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาต่างประเทศมีบทบาทมากกับสังคมในยุคปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นในแวดวงธุรกิจ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การท่องเที่ยว การกีฬา และที่สำคัญคือการศึกษา รวมทั้งในองค์กรระดับโลก เช่น องค์กรสหประชาชาติ องค์กรอนามัยโลก เป็นต้น นอกจากนี้ประเทศไทยกำลังจะเข้าร่วมเป็นประชาคมอาเซียน ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภาษาต่างประเทศอันได้แก่ ภาษาอังกฤษและภาษาจีนจึงถือเป็นภาษาสากลที่ช่วยในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันของกลุ่มคนในประชาคมได้ทำการค้าติดต่อธุรกิจกับหลาย ๆ ประเทศทั่วโลก

จากเหตุผลข้างต้น ส่งผลให้ความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษซึ่งจะถูกนำไปใช้เพื่อเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะทักษะทางด้านการพูดซึ่งแน่นอนว่าจะมาควบคู่กับทักษะทางด้านการฟัง ซึ่งเป็นทักษะที่มีความจำเป็นมากขึ้น จะเห็นได้ว่าผู้ที่ได้รับโอกาสที่ดีและได้รับผลประโยชน์ที่แท้จริงจากการเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนก็คือ ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในศาสตร์หรือสาขาวิชาชีพเฉพาะทางที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานอาเซียน ประกอบกับต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วย จึงเป็นผู้ที่มีความสามารถในการรับมือกับความท้าทายต่าง ๆ ที่จะเกิดในยุค AEC ได้ ดังนั้นสำหรับคนไทยในยุคปัจจุบันหรือยุคแห่ง AEC สิ่งจำเป็น คือการเตรียมตนเองให้พร้อม พัฒนาความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของตนเองให้อยู่ในระดับที่สื่อสารได้ (วไลพร ศาสนประดิษฐ์, 2557)

อีกภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญนั่นก็คือ ภาษาจีน กล่าวได้ว่าภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาของไทยมีอัตราการเติบโตที่สูงและเร็วขึ้น จำนวนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของผู้เรียนและสถาบันที่เปิดสอน หลักสูตรที่หลากหลาย การเติบโตนี้เป็นผลมาจากปัจจัยภายนอกและภายใน กล่าวคือรัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมอย่างแข็งขัน และการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนก็มีส่วนช่วย

อย่างมาก ซึ่งปัจจัยภายใน คือ การกำหนดให้ภาษาจีนเป็นวิชาที่ใช้ในการสอบคัดเลือกศึกษาเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นตัวช่วยเร่งอัตราการเติบโต หากผู้บริหารการศึกษาไทยเข้าใจถึงสถานการณ์ปัจจุบัน และตระหนักถึงปัญหาอุปสรรคของการเรียนการสอนภาษาจีนในสถาบันอุดมศึกษา ก็จะสามารถกำหนดทิศทางการพัฒนาและแนวทางการแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพดีขึ้น (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551)

อย่างไรก็ตาม นักเรียนนักศึกษา รวมทั้งประชาชนในประเทศไทย มีปัญหาในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ เนื่องจากสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ และนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้มีโอกาสในการที่จะสื่อสารภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่มองขาดความมั่นใจในการพูด มีความวิตกกังวลกลัวพูดผิด คิดว่าเพื่อนพูดภาษาต่างประเทศได้ดีกว่าตนเอง กลัวเพื่อนร้อขึ้นหัวเราะ ประหม่าในการพูดภาษาต่างประเทศ รวมถึงขาดโอกาสในการพูดภาษาต่างประเทศนอกชั้นเรียน ทำให้ไม่สามารถพูดภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในกระบวนการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นมีตัวแปรหลายด้านที่ส่งผลต่อผู้เรียน เช่น อารมณ์ของผู้เรียน ตัวแปรทางด้านจิตใจ เช่น แรงจูงใจ ความมั่นใจในตนเอง ตลอดจนความวิตกกังวล ส่งผลต่อผู้เรียนอย่างมาก เนื่องจากสามารถทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จหรือประสบความสำเร็จล้มเหลวในการเรียน โดยเฉพาะความวิตกกังวลถือเป็นอุปสรรคต่อการเรียนและการสื่อสารภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก (เมธา หมื่นประเสริฐ, 2551)

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการจะศึกษาระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของผู้เรียนรวมทั้งสาเหตุของความวิตกกังวล ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการจัดเตรียมการเรียนการสอน เพื่อลดความวิตกกังวลของนักศึกษาและเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษาต่อไป

คำถามวิจัย

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศมีความสัมพันธ์กันหรือไม่
2. ปัจจัยด้านต่างๆ ส่งผลต่อความวิตกกังวลมากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

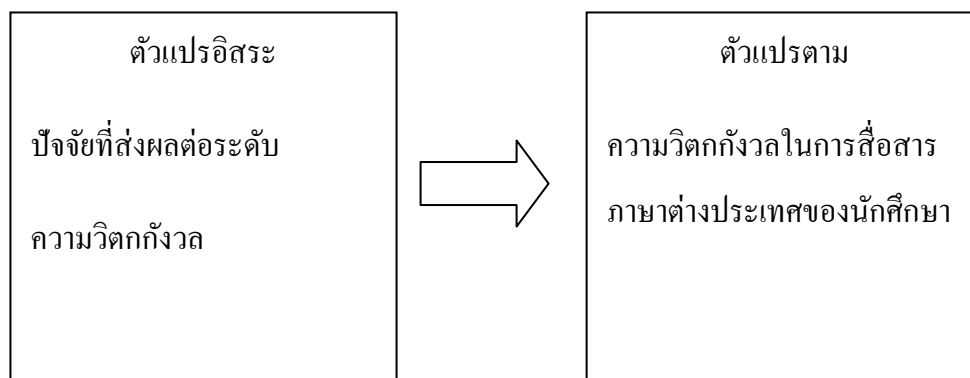
ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยและความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ 1 ปี

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย



นิยามศัพท์เฉพาะ

ความวิตกกังวล หมายถึง ความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาอังกฤษและภาษาจีน

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษและรายวิชาภาษาจีน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์เชิงวิชาการ

1. ทำให้ได้ข้อมูลและองค์ความรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

ประโยชน์เชิงปฏิบัติ

1. เป็นแนวทางในการลดระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศและส่งเสริมความมั่นใจของนักศึกษา
2. สามารถนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนทางภาษาได้ในทุกทักษะให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เป็นข้อมูลสำหรับอาจารย์ในการพัฒนาแนวทางการสอนรายวิชาที่มุ่งเน้นทักษะทางด้านการสื่อสาร

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการรวบรวมและนำเสนอแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้นำเสนอข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

1.1 ความวิตกกังวล

1.1.1 ความหมายของความวิตกกังวล

1.1.2 ประเภทของความวิตกกังวล

1.1.3 ปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล

1.2 แนวคิดและทฤษฎีการสื่อสาร

1.2.1 ความหมายของการสื่อสาร

1.2.2 องค์ประกอบของการติดต่อสื่อสาร

1.3 การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร

1.4 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

ตอนที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

ปี 2558 ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่หนึ่งในประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน ดังนั้นคนในชาติจึงต้องมีการเตรียมความพร้อมด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร อย่างไรก็ตามคนไทยส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ จากผลการสำรวจของ EF Education First (2554 อ้างถึงใน สมนึก ชุสุวรรณ, ม.ป.ป.) แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำมาก ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้ผู้ใช้เกิดความวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องใช้ในการติดต่อสื่อสาร

1.1 ความวิตกกังวล

1.1.1 ความหมายของความวิตกกังวล

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้อย่างหลากหลาย คณะผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

Ausubel (1963, อ้างถึงใน ชานันท์ อนุบัน, 2551) กล่าวว่า ความวิตกกังวล คือ การที่บุคคลตอบสนองต่อสถานการณ์อันทำให้เสียความภูมิใจของบุคคล ซึ่งต่างจากความกลัวที่ส่วนมากผลจะเกิดแก่ร่างกายของบุคคลนั้น

English (1958, อ้างถึงใน ชานันท์ อนุบัน, 2551) ให้ความหมายของความวิตกกังวลว่า เป็นภาวะของความไม่สบายใจเนื่องจากการตั้งเป้าหมายไว้อย่างมากแต่ไม่สามารถทำได้ตามที่ตั้งไว้ เป็นความกลัวว่าจะเกิดสิ่งเลวร้ายขึ้นในอนาคต ทั้งนี้อาจเป็นความรู้สึกกลัวอย่างต่อเนื่องในระดับต่ำแต่สามารถสังเกตได้ ความกังวลยังเป็นความรู้สึกว่าตนเองกำลังถูกขู่เข็ญ แต่ไม่สามารถระบุได้ว่าความรู้สึกขู่เข็ญนั้นคืออะไร

Spielberger (2004) ให้ความหมายความวิตกกังวลว่าเป็นความรู้สึกตึงเครียด หวาดหวั่นของบุคคล และส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงการทำงานของระบบประสาทโดยอัตโนมัติว่าจะสู้กับสภาวะที่เจอหรือจะหนี สอดคล้องกับ National Mental Health Association (2004) ที่ได้ให้ความหมายไว้ว่าโรควิตกกังวล (Anxiety Disorder) เกิดจากความกลัวซึ่งเป็นปฏิกิริยาที่แสดงความพยายามที่จะให้มนุษย์มีชีวิตอยู่รอดและทำตามเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ ถ้าหากมนุษย์ไม่มีการปรับตัวเองในการดำรงชีวิตเพื่อไปยังเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ได้อย่างเหมาะสม หรือดำรงชีวิตโดยที่รู้สึกกำลังถูกคุกคาม

ปริญญ์ ลิกะวาที (2542) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกเหมือนตนเองกำลังถูกคุกคามหรือมีภัยอันตราย เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อไม่สบายใจ เกิดจากการประเมินการณ์ล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุการณ์ไม่ดีกับตนเอง ซึ่งสภาพการณ์นั้นจะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้

รัชนก ทองน้าวน (2549) ให้ความหมายของความวิตกกังวลว่า เป็นอาการที่เกิดขึ้นทางอารมณ์ของบุคคล ที่รู้สึกไม่สบายใจ หว่นกลัว ทำให้เกิดภาวะตึงเครียด ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ซึ่งเกิดจากการคาดการณ์ว่าจะเกิดเหตุการณ์ร้ายล่วงหน้า ทำให้ความมั่นใจลดลง ทั้งนี้ เพ็ญสุตา จันทร (2541) ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับความวิตกกังวลว่า เกิดจากความคิดด้านลบของบุคคลที่มีต่อตนเองหรือผลงานของตน หรือกังวลถึงผลที่จะเกิดขึ้นจะแตกต่างจากที่คิดไว้

จำลอง ดิษขณิษ และพริ้มเพรา ดิษขณิษ (2545) ได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกเชิงจิตวิสัยของความไม่สบายใจ เกี่ยวกับการคุกคามที่เข้ามาซึ่งไม่สามารถทราบว่าจะสิ่งคุกคามนั้นคืออะไร การคุกคามนั้นมักเป็นการเกี่ยวข้องทางร่างกาย เช่นการบาดเจ็บทางร่างกาย ส่วนการคุกคามทางจิตใจจะเกี่ยวข้องกับความภูมิใจ และความผาสุก

บังอร เครียดชัยภูมิ (2533 อ้างถึงในรัชนก ทองน้าวน, 2549) กล่าวว่า ความวิตกกังวลมีผลต่อทั้งทางร่างกายและจิตใจ เป็นสภาวะที่มนุษย์คุ้นเคยประสบพบเจอในชีวิตประจำวัน เป็นอารมณ์ขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เป็นอารมณ์ซับซ้อนที่บุคคลตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นตามการรับรู้แล้วแปลผลตามทัศนะของตนเอง ทำให้เกิดความไม่สบายใจ ซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ การตัดสินใจ ความคิด และการเรียนรู้ นอกจากนี้ ชานันท์ อนุบัน (2551) ได้ให้ความเห็นว่า ความวิตกกังวลเป็นภาวะทางจิตใจความรู้สึกตึงเครียด ความหวาดกลัว ความไม่สบายใจ กับเหตุการณ์ที่ตอบสนองต่อสิ่งคุกคามที่กำลังเผชิญ รวมถึงความรู้สึกถูกคุกคามต่อความปลอดภัยของตนโดยไม่ทราบว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นในอนาคต โดยสิ่งคุกคามนั้นอาจจะเกิดขึ้นหรืออาจจะแค่การคาดคะเน เหตุการณ์ล่วงหน้า ความกังวลนี้ทำให้ประสิทธิภาพในการตอบสนองลดลง และเกิดผลเสียต่อการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ทั้งนี้ระดับความวิตกกังวลขึ้นอยู่กับความรุนแรงของสิ่งกระตุ้นที่ทำให้เกิดความกังวล

จากความหมายของความวิตกกังวลที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเป็นสภาวะทางจิตใจที่เกิดจากความคาดหวัง ส่งผลให้เกิดความเครียดและความกลัว

1.1.2 ประเภทของความวิตกกังวล

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล (ชานันท์ อนุบัน, 2551; รัชนก ทองน้ำวน, 2549) คณะผู้วิจัยพบว่าความวิตกกังวลสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท คือ ความวิตกกังวลขณะเผชิญ (State Anxiety) ความวิตกกังวลแฝง (Trait Anxiety) ความวิตกกังวลตามความคิด (Cognitive Anxiety) และความวิตกกังวลทางสรีระ (Somatic Anxiety)

ความวิตกกังวลขณะเผชิญ (State Anxiety) เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นชั่วคราวในสถานการณ์นั้น ๆ คือความหวั่นวิตกกระวนกระวาย ไม่สุขสบาย มีการแสดงออกชัดเจนโดยระบบประสาทอัตโนมัติถูกกระตุ้นให้ทำงานต่างไปจากปกติ ระดับความรุนแรงของความวิตกกังวลรวมทั้งระยะเวลาขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่ามีอุปนิสัยวิตกกังวลหรือเคยประสบเหตุการณ์ที่ทำให้วิตกกังวลมากน้อยเพียงใด แต่จะคงอยู่ในระยะไม่นาน ผู้ที่มีความวิตกกังวลแบบนี้มาก คือผู้ที่มีความถี่ของความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ต่าง ๆ มาก

ความวิตกกังวลแฝง (Trait Anxiety) เป็นความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะคงที่เฉพาะบุคคล เป็นบุคลิกภาพซึ่งเกี่ยวกับพันธุกรรม ประสบการณ์ในอดีต รวมทั้งความต้องการและความรู้สึกในปัจจุบัน บุคคลที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้มักจะกังวลในสถานการณ์ทั่วไปทุกสถานการณ์

ความวิตกกังวลตามความคิด (Cognitive Anxiety) เป็นความวิตกกังวลทางจิต การรับรู้ ทางปัญญา เป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการประเมินสถานการณ์กับความสามารถของตนเอง หากประเมินว่าตนเองไม่มีความสามารถที่จะเผชิญกับสถานการณ์นั้นจะเกิดความวิตกกังวล ซึ่งจะมากขึ้นขึ้นอยู่กับแต่ละบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล

ความวิตกกังวลทางสรีระ (Somatic Anxiety) เป็นการเกิดความวิตกกังวลหากเกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เช่น ใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง ขนลุก ปวดปัสสาวะ

กล่าวโดยสรุป ประเภทของความวิตกกังวล เกิดจากความรู้สึกขณะเกิดเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งเป็นการชั่วคราว ประสบการณ์ที่เคยได้รับ พันธุกรรม บุคลิกภาพและการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย

1.1.3 ปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล

จากการศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลจากงานวิจัยของ รัชนก ทองน้าวน (2549) พบว่า ปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลคือ 1) ปัจจัยจากสภาพแวดล้อม ซึ่งได้แก่ปัญหาและความวุ่นวายในครอบครัว 2) ปัจจัยจากความอ่อนแอของจิตใจ ได้แก่ การได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ผิด ไม่ได้ได้รับความรักความเอาใจใส่ ความอบอุ่น 3) ปัจจัยจากความเจ็บปวดทางกายที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ ได้แก่ โรคที่ไม่สามารถรักษาได้ โรคที่ต้องรักษาด้วยการผ่าตัด หรือโรคที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาจำนวนมาก และ 4) ปัจจัยจากโรคทางกายที่แสดงอาการกระวนกระวาย ได้แก่ ภาวะหูด

นอกจากนี้รัชนก ทองน้าวน (2549) ยังได้กล่าวว่าสิ่งคุกคามด้านร่างกาย (Physical Integrity) ที่ส่งผลให้ความสามารถของบุคคลลดลงและสิ่งคุกคามต่อความเป็นตนเอง (Self System) เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความกังวลเช่นกัน

สาธนิ ธรรมรักษา (2551) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดความวิตกกังวลไว้ 2 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยด้านชีวภาพ (Biological factors) หรือปัจจัยทางด้านพันธุกรรม ซึ่งเกิดจากการคุกคามต่อความสามารถในการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน และ 2) ปัจจัยด้านจิตสังคม ซึ่งเป็นความขัดแย้งทางอารมณ์ระหว่างบุคลิกภาพสองส่วน คือ Id และ Superego

วรัญญา โอภาสี (2554) แบ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล ไว้ 3 ปัจจัย ได้แก่ 1) เพศ กล่าวคือ ผู้หญิงจะมีอารมณ์หงุดหงิด เมื่อมีระดับการหลั่งฮอร์โมนเอสโตรเจนต่ำ ส่วนเพศชายจะมีการหลั่งฮอร์โมนแอนโดรเจนซึ่งฮอร์โมนนี้จะทำให้เพศชายแข็งแรงและมีความก้าวร้าว ซึ่งส่งผลให้มีความกังวลน้อยกว่าเพศหญิง 2) อายุ ผู้ที่อายุมากกว่าจะมีประสบการณ์มากกว่า ทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ดีกว่าผู้ที่อายุน้อย และส่งผลให้มีความวิตกกังวลต่ำกว่า และ 3) ระดับการศึกษา ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงจะใช้ความรู้ความสามารถ สติปัญญาแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ ทำให้มีความวิตกกังวลน้อยกว่า

1.2 แนวคิดและทฤษฎีการสื่อสาร

นักวิชาการด้านการติดต่อสื่อสาร มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การติดต่อสื่อสารของมนุษย์เป็นผลสืบเนื่องมาจากสภาพแวดล้อม ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งหรือหลายทฤษฎีที่ประกอบกัน ดังนี้

อัญชลี อติแพทย์ (2554 : 38-39) ได้กล่าวว่า การสื่อสารครอบคลุมสัญลักษณ์ถึงภาษาพูด ภาษาเขียน พฤติกรรม รวมทั้งการแสดงออกทุกอย่าง ไม่ว่าการแสดงจะมีเจตนาให้ผู้อื่นเข้าใจ หรือไม่ก็ตาม เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิดหรือประสบการณ์ของตนไปยังบุคคลอื่น และการรับรู้ความคิดจากบุคคลอื่นมา ปรับพฤติกรรมของตนเอง โดยกระบวนการของการสื่อสาร ซึ่งการถ่ายทอด และการรับรู้ความคิดมีอยู่ 3 ลักษณะ คือ การใช้รหัสสัญญาณโดยตรง การใช้เครื่องมือในการถ่ายทอด เป็นการสื่อสารโดยผ่านทาง เครื่องมือ และการถ่ายทอดโดย กระบวนการทางสังคม

พจน์ี เชจรรยา, เมตตา วิวัฒนานุกูล และธีระนันท์ อนวัชศิริวงศ์ (2538 : 185-191) ได้กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารไว้ ดังนี้คือ

- 1) ทฤษฎีการแบ่งกลุ่มทางสังคม (Social categories theory) ทฤษฎีนี้อธิบายว่า บุคคลที่มีคุณลักษณะทางสังคมคล้ายคลึงกัน เช่น การศึกษา รายได้ อาชีพ เป็นต้น บุคคลเหล่านี้ จะมีพฤติกรรมการสื่อสารคล้ายคลึงกันด้วย ส่งผลให้ลักษณะกลุ่มทางสังคม มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อกระบวนการสื่อสารของบุคคล
- 2) ทฤษฎีการสื่อสารแบบสองขั้นตอน (Two – step flow of communication theory) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าบุคคลทุกคนไม่ได้อยู่โดดเดี่ยวในสังคม แต่ทุกคนจะต้องมีกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งจะทำให้แต่ละบุคคลมีความสัมพันธ์กัน และในแต่ละสังคมก็จะมีสังคมกลุ่มหนึ่งได้รับการยอมรับให้เป็นกลุ่มผู้นำความคิดเห็น ซึ่งมักจะได้รับข่าวสารก่อนผู้อื่นและทำหน้าที่เผยแพร่ข่าวสารที่ได้รับนั้น ไปยังบุคคลอื่น ๆ
- 3) ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual differences theory) ทฤษฎีนี้อธิบายว่า คุณลักษณะแตกต่างกันของผู้รับข่าวสาร จะทำให้ความสนใจที่มีข่าวสารแตกต่างกัน และตัวกำหนดบุคลิกภาพของบุคคลคือ สภาพเงื่อนไข (Condition) ที่แต่ละบุคคลได้รับจากสังคมหรือสภาพแวดล้อม ข่าวสารต่าง ๆ ที่มีในสังคม เปรียบเสมือนสิ่งเร้าที่ทำให้ผู้รับสารแต่ละคนมีการตอบสนองต่างกัน รวมทั้ง สร้างลักษณะความแตกต่างของบุคคลด้วย

สรุปได้ว่า การสื่อสารเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้ หรือประสบการณ์ที่มีอยู่ไปสู่อื่น โดยบุคคลที่มีคุณลักษณะลักษณะที่คล้ายคลึงกัน จะมีพฤติกรรมการสื่อสารที่คล้ายคลึงกันด้วย ซึ่งในแต่ละสังคมมักจะมีผู้นำความคิดที่จะทำหน้าที่เผยแพร่ข่าวสารที่ได้รับ แต่การตอบสนองของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกัน

1.2.1 ความหมายของการสื่อสาร

การสื่อสารมีความจำเป็นและสำคัญกับบุคคลและสังคม เช่น การสื่อสารที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การสื่อสารที่ใช้ในสังคม การสื่อสารที่ใช้ทางด้านธุรกิจ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนมีความสำคัญต่อบุคคลและสังคมมาก เพราะหากคนในสังคมขาดทักษะการสื่อสารที่ดี ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดหรือทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน ย่อมจะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ได้

กิติมา ปรีดีดิลก (2529: 278) ได้กล่าวว่า การสื่อสารเป็นการส่งข่าวสารข้อเท็จจริง ความคิดเห็นทัศนคติต่างๆ จากบุคคลหนึ่งหรือหลายคนไปยังบุคคลหนึ่งหรือหลายบุคคล ซึ่งในการติดต่อสื่อสาร จะต้องเป็นผู้ส่งข่าวสารและผู้รับข่าวสาร

กัญญา สาธร (2533 : 88) ได้กล่าวว่า การติดต่อสื่อสาร คือ การแลกเปลี่ยนความหมายระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งจะเป็นผลสำเร็จเกิดขึ้นและมีความเข้าใจตรงกันได้ นั้น เมื่อบุคคลทั้งสองฝ่ายมีการรับรู้ความต้องการและทัศนคติอย่างเดียวกัน

Bellows , Gilson and Odiome (1962) ได้กล่าวว่า การติดต่อสื่อสารเป็นการสื่อความหมายที่เกี่ยวกับนโยบายและคำสั่งไปยังอีกฝ่าย พร้อมกับรับข้อเสนอแนะ ความคิดเห็น และความรู้สึกต่างๆ กลับมาด้วย

Rogers and Agarwala-Rogers (1976) ได้กล่าวว่า การสื่อสารเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด การแลกเปลี่ยนข้อเท็จจริง รวมถึงการกระทำต่างๆ ซึ่งการถ่ายทอดจะเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล พฤติกรรมในที่นี้ คือ การเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติ และพฤติกรรมที่แสดงออก

Weaver (1949) ได้กล่าวว่า การสื่อสารได้ความหมายครอบคลุมถึงกระบวนการทุกอย่างที่จิตใจของคน ๆ หนึ่ง ซึ่งอาจจะส่งผลต่อจิตใจของคนอีกคนหนึ่ง

สรุปได้ว่า การสื่อสาร หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก หรือข่าวสารต่างๆ ไปยังผู้รับสาร ซึ่งการถ่ายทอดจะประกอบด้วยผู้ส่งสารและผู้รับสาร และการถ่ายทอดจะประสบผลสำเร็จก็ต่อเมื่อผู้ส่งสารและผู้รับสารมีทัศนคติไปในทิศทางเดียวกัน

1.2.2 องค์ประกอบของการติดต่อสื่อสาร

การสื่อสารประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ ฌูว์ฌัน พระงาม (2555: 5-9) ได้กล่าวว่า การติดต่อสื่อสารจะเกิดขึ้นได้จะต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

1) ผู้ส่งสาร (Sender) คือ ผู้เริ่มต้นการสื่อสาร โดยในการสื่อสารครั้ง หนึ่ง ๆ ผู้ส่งสารจะทำหน้าที่เข้ารหัส (Encoding) อันเป็นการแปรสารให้อยู่ในรูปสัญลักษณ์ ที่ใช้ในการแทนความคิด ได้แก่ ภาษา และอาภักิริยาท่าทางต่าง ๆ โดยสารที่ถูกเข้ารหัสแล้วจะถูกส่งไปยังผู้รับสาร ผ่านช่องทางการติดต่อทางใดทางหนึ่ง โดยทั่วไปแล้วในสถานการณ์การสื่อสารหนึ่ง ๆ นั้น ผู้ส่งสารจะเป็นบุคคลหนึ่งที่มีความสำคัญในการที่จะเป็นผู้เริ่มต้นสื่อสาร ถือเป็นบุคคลแรกที่จะทำให้กระบวนการติดต่อสื่อสารเกิดขึ้น

2) ผู้รับสาร (Receiver) คือ เป็นองค์ประกอบสำคัญและเป็นองค์ประกอบสุดท้ายในกระบวนการติดต่อสื่อสาร ผู้รับสารมีบทบาทขั้นพื้นฐาน 2 ประการคือ 1) การรู้ความหมายตามเรื่องราวที่ผู้ส่งสารส่งผ่านสื่ออย่างใดอย่างหนึ่งมาถึงตน 2) การแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อผู้ส่งสาร ดังนั้น ในกระบวนการสื่อสารใด ๆ ก็ตาม การสื่อสารจะเกิดประสิทธิผลได้ก็ต่อเมื่อผู้รับสารได้พัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่มีทักษะในการสื่อสาร ได้แก่ การเป็นผู้ฟัง ผู้อ่าน ตลอดจนการเป็นผู้มีความพยายามในการรับสาร และสามารถแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อผู้ส่งสาร ทั้งนี้ เพื่อให้การสื่อสารบรรลุเป้าหมายนั่นเอง

3) ช่องทาง (Channel) คือ ช่องทางหรือสื่อที่ทำหน้าที่นำสารไปยังผู้รับสาร โดยทั่วไปแล้วสารที่ถูกผู้ส่งสารถ่ายทอดไปยังผู้รับสาร จะเข้าไปสู่ระบบการรับรู้ของมนุษย์ โดยผ่านประสาทสัมผัสทางใดทางหนึ่งหรือหลายทาง ได้แก่ การมองเห็นโดยประสาทตา การได้ยินโดยประสาทหู การได้กลิ่นโดยประสาทจมูก การสัมผัสโดยประสาทกาย และการลิ้มรสโดยประสาทลิ้น

4) ข้อมูลข่าวสาร (Message) คือ สิ่งที่มีความหมายและแสดงออกมาโดยอาศัยภาษา หรือสัญลักษณ์ ที่สามารถทำให้เกิดการรับรู้ร่วมกันได้ สารจะเกิดขึ้น ได้ก็ต่อเมื่อผู้ส่งสารเกิดความคิดขึ้น และต้องการจะถ่ายทอดความคิดนั้นไปสู่การรับรู้ของผู้รับสาร การส่งสารนั้น ผู้ส่งสารจะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างออกมาเพื่อแทนความคิดที่เกิดขึ้น พฤติกรรมที่ว่านี้ก็ เช่น การพูด การเขียน การวาด เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมในการแสดงออกทางความคิด ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตาม ย่อมขึ้นอยู่กับทักษะของผู้กระทำ

5) สิ่งรบกวน (Noise) คือ สิ่งที่เข้ามารบกวนหรือทำให้ข่าวสารบิดเบือนไปจากความเป็นจริง สิ่งรบกวนนี้อาจเกิดขึ้นได้ ทั้งต้นทางหรือปลายทาง โดยช่องว่างระหว่าง การติดต่อสื่อสารอาจมีสิ่งรบกวนเข้ามาแทรก เช่น เสียงดังขณะสนทนา เสียงแทรกขณะคุยโทรศัพท์ ผู้ส่งหรือผู้รับใช้คำศัพท์หรือแปลความหมายผิดไป เป็นต้น

6) ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) อาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ ขึ้นอยู่กับระบบในการสื่อสารแต่ละประเภท ซึ่งข้อมูลหรือปฏิกิริยาย้อนกลับที่ผู้รับแสดงออก เพื่อให้ผู้ส่งสารทราบถึงผลของการสื่อสารที่ผู้ส่งส่งไปยังผู้รับสาร ปฏิกริยานี้อาจเกิดขึ้น ทันทีหรือหลังจากได้รับทราบข้อมูลข่าวสารแล้วก็ได้

อย่างไรก็ตาม การติดต่อสื่อสารเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้น 2 ทาง ดังนั้น ผู้ส่งสารมีความรู้ความสามารถ ขณะเดียวกันผู้รับสารก็ควรมีความรู้ ความสามารถเช่นกัน กล่าวคือ ผู้ส่งสารต้องมีความรู้ ความสามารถในการพูดหรือการเขียน ขณะเดียวกันก็ต้องมีความสามารถในการฟัง การสังเกต การอ่าน และการมอง มิเช่นนั้นแล้วจะไม่สามารถทราบได้เลยว่า ผู้รับสารเข้าใจในสิ่งที่ผู้ส่งสารส่งไปหรือไม่

1.3 การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารนั้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีจุดมุ่งหมาย ซึ่งมีนักวิชาการได้เสนอแนะหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

Wilkins (1976 : 76) ได้อธิบายความหมายของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 2 ประการ คือ การจัดประเภทความคิดความเข้าใจ (Notional Categories) และประเภทของหน้าที่ของภาษาในเชิงสื่อสาร (Categories of Communicative Function)

Johnson, K. & Morrow, K. (1981) ได้เสนอหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ เพื่อให้ผู้สอนนำไปปรับใช้ ดังนี้

1) รู้ว่าเรากำลังทำอะไร (Know what you are doing) หมายถึง การที่ผู้เรียนต้องตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนเพื่ออะไร เนื่องการที่ผู้เรียนรู้และเข้าใจจุดประสงค์ของการเรียน ก็จะตั้งใจเรียนและทำตามกระบวนการเรียนการสอนที่ได้วางไว้

2) ส่วนรวมทั้งหมดของภาษามีค่ามากกว่าส่วนย่อยๆ (The whole is more than sum of the parts) หมายถึง การที่ผู้เรียนเข้าใจการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาโดยรวม ไม่ใช่เข้าใจเฉพาะส่วนที่นำมาใช้ในการสื่อสารเท่านั้น

3) กระบวนการในการสื่อสารมีความสำคัญเท่าเทียมกันกับรูปแบบของภาษา (The processes are as important as form) หมายถึง การที่จะพัฒนาความสามารถทางด้านการสื่อสารนั้น ควรจัดกิจกรรมหรือสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับการสื่อสารในสถานการณ์จริงมากที่สุด

4) การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ (To learn it, do it) หมายถึง การเรียนรู้ที่เกิดจากการได้ปฏิบัติจริง ดังนั้น ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการได้ฝึกปฏิบัติจริง

5) ความผิดพลาดทั้งหลายอาจไม่ใช่ความผิดเสมอไป (Mistake is not always a mistake) หมายถึง ข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่ไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร ซึ่งควรปล่อยไปก่อนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา

จากข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร ควรจะจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง เพื่อที่จะให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์จากการเรียนรู้ ผลจากการมีประสบการณ์ดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาในการสื่อสาร

1.4 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

ในปัจจุบันการสื่อสารภาษาต่างประเทศมีความสำคัญอย่างยิ่ง ผู้ที่สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ ย่อมสร้างโอกาสให้กับตนเองมากกว่าผู้ที่ไม่สามารถใช้ภาษาอื่นได้ นอกจากภาษาอังกฤษแล้ว ภาษาที่มีความสำคัญรองลงไป คือ ภาษาจีน ซึ่งเห็นได้ว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนนั้น เป็นสาเหตุที่ทำให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นภาษาที่มีคนพูดมากที่สุดในโลก แซงหน้าภาษาอังกฤษไปแล้ว และจากข้อมูลตัวเลขของ Internet World Stats ที่แสดงตัวเลขของคนใช้ภาษาจีนบนอินเทอร์เน็ต ในปี 2011 ระบุว่า มีจำนวนราว 510 ล้านคนเป็นรองแค่เพียงเว็บไซต์ของคนใช้ภาษาอังกฤษกว่า 565 ล้านคน เท่านั้น (จิราวดี รัตนไพฑูรย์ชัย, 2012)

ปี 2558 ประเทศไทยได้มีการเตรียมความพร้อมเข้าสู่การเป็นสมาชิกในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังนั้นไม่เพียงแต่ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษมีความจำเป็น แต่ความสามารถด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ก็มีความสำคัญเช่นกัน จุดอ่อนของคนไทย คือ การที่ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในเวทีต่าง ๆ ได้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษทางธุรกิจ การค้า การบริการ

การท่องเที่ยว การแพทย์ ฯลฯ ซึ่งถือว่ายังต้องพัฒนาอีกมากเมื่อเทียบกับประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นอย่าง สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ (จิราดิ รัตนไพฑูรย์ชัย, 2012) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารย่อมมีความวิตกกังวลหากมีความจำเป็นต้องสื่อสารกับชาวต่างชาติ

นักวิชาการและองค์กรทั้งในและต่างประเทศหลายท่านได้ทำการศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ อาทิ พนิดา ตาสี (2552) กล่าวถึง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดหรือการสื่อสารภาษาอังกฤษว่าเกิดจาก 4 ตัวแปร ได้แก่ เพศ ความสามารถในการพูด การรับรู้ บุคลิกภาพ และสาขาวิชาที่ศึกษา เนื่องจากนักศึกษาเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่านักศึกษาเพศชาย นักศึกษาที่รับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองระดับต่ำ ความวิตกกังวลในการพูดมากกว่าผู้ที่รับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองในระดับสูง และนักศึกษาที่มีบุคลิกแบบแสดงตัวมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่าผู้ที่มีบุคลิกแบบเก็บตัว

เมธา หมั่นประสิทธิ์ (2551) กล่าวว่า ความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาอังกฤษว่า ความวิตกกังวลเกิดจากปัจจัยด้านตัวผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนมีความเชื่อด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเองในเชิงลบ ไม่เชื่อมั่นในการออกเสียงของตนเองหรือกลัวพูดผิด อีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษา คือ ปัจจัยทางด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยให้เหตุผลว่าผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ขาดแรงจูงใจหากกิจกรรมที่ให้ทำในชั้นเรียนนั้นเป็นแบบทำคนเดียว (Individual work)

ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์ และธัญภา ชีระมณี (2014) ได้ศึกษา ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้ให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร คือ พื้นฐานด้านคำศัพท์ และทัศนคติต่อการเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

อัญญารัตน์ อดุลย์รัตนกุล (2554) กล่าวถึง ปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลด้านการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารว่า ความวิตกกังวลด้านการสื่อสารมักเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย

กับการใช้ภาษา เนื่องจากไม่ได้ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน รวมถึงพื้นฐานด้านการใช้โครงสร้างทางภาษาอยู่ในระดับต่ำ จึงทำให้เกิดความไม่มั่นใจหากต้องสื่อสารในสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปณณา พันธุ์จิรา (2553) ซึ่งได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศว่าเกิดจากการขาดความมั่นใจในตนเอง

ชีวิน สุนะธรรม (2557) ได้กล่าวว่า การเรียนไวยากรณ์เป็นสิ่งจำเป็นแต่เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม นั่นคือผู้เรียนต้องสามารถพูดภาษานั้น ๆ ได้สักระยะหนึ่งแล้ว เพราะไวยากรณ์จะช่วยให้พูดได้ถูกต้องขึ้น สดใสยิ่งขึ้น และเขียนได้ดียิ่งขึ้น

ศิริจิต วงศ์จารุพรรณ (ม.ป.ป.) ได้กล่าวว่า ปัญหาที่สำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศก็คือ ไม่กล้าที่จะพูดหรือออกเสียง เนื่องจาก กลัวตนเองจะพูดผิด ซึ่งจะนำมาซึ่งความอับอาย แต่หากไม่ฝึกพูดออกมา ก็จะเป็นการปิดกั้นความก้าวหน้าในการเรียนรู้ภาษาใหม่ จึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะก่อให้เกิดความชำนาญตามมา

สุธาธินี เลิศวัชรสารกุล (2556) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการฝึกภาษา ซึ่งหากสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการฝึกการใช้ภาษาย่อมส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (ม.ป.ป.) ได้กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนไทยวิตกกังวลเนื่องจากไม่สามารถพูด อ่าน และเขียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษได้นั้น มาจากหลายสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็นการขาดแคลนครูผู้สอนที่มีคุณภาพ การเรียนการสอนที่มีคุณภาพมักอยู่ในเมือง ประกอบกับผู้เรียนไม่ได้มีการฝึกหรือต้องใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน และมีเพียงคนบางกลุ่มเท่านั้นที่สามารถจ่ายค่าเรียนพิเศษในสถาบันสอนภาษาที่มีคุณภาพ ดังนั้นการพัฒนาคนไทยให้พูดภาษาต่างประเทศได้ดี ควรเพิ่มโอกาสการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มีคุณภาพ โดยปรับวิธีการเรียนการสอนให้มีหลากหลาย และให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสเรียนกับครูที่เชี่ยวชาญภาษาต่างประเทศ

วีร์ ระวัง (2012) ได้ศึกษา เรื่องการปฏิรูปการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับคนไทย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการสื่อสาร

ภาษาต่างประเทศ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือระดับลึกกับระดับตื้น ทั้งนี้ ระดับลึกเป็นสาเหตุเกี่ยวกับ “ทักษะภายใน” ซึ่งสัมพันธ์กับ “ความถูกต้อง” ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ส่วนระดับตื้นเป็นสาเหตุเกี่ยวกับ “ทักษะภายนอก” ซึ่งสัมพันธ์กับ “ความชำนาญ” อีกทั้งยังพบอีกว่าโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ เป็นปรากฏการณ์สำคัญที่สุด ที่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับคนไทย

กระทรวงศึกษาธิการ(ม.ป.ป.) ได้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ.2549 – 2553) ได้กล่าวว่า คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาความก้าวหน้าและมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในประเทศไทย สภาผู้แทนราษฎร ได้ศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนไม่ตระหนักถึงความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเท่าที่ควร นักเรียนส่วนมากมีความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสอบประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานสากล ซึ่งการที่นักเรียนมีพื้นฐานอยู่ในระดับต่ำนี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้นักเรียนเกิดความวิตกด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

การขาดแรงจูงใจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ (Huang, n.d.) สอดคล้องกับ Bashir, Azeem and Dogar (2011) ได้ให้ความเห็นว่าผู้เรียนค่อนข้างละเลยต่อความสำคัญของการสื่อสารภาษาต่างประเทศเนื่องจากไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งคิดแต่เพียงว่ามีความสำคัญเฉพาะตอนสอบเท่านั้น

Barabas (2013) ศึกษาความกังวลด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชาวฟิลิปปินส์ พบว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดความกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ แบ่งออกเป็น 8 ปัจจัย ได้แก่ ผู้ฟัง การเตรียมตัว บุคลิกภาพ การได้รับประสบการณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ สิ่งแวดล้อม การขาดทักษะ สุขภาพทางร่างกาย และกิจกรรมการเรียนรู้ นอกจากนี้ Beltrán (2013) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ผู้สื่อสารกังวลเมื่อต้องพูดเป็นภาษาต่างประเทศว่าเกิดจาก 3 ปัจจัย คือ ความมั่นใจในตนเอง การรับรู้ตนเอง ความเข้าใจในการสื่อสาร สอดคล้องกับการให้คำนิยาม

ของ Mohamad and Wahid (n.d.) ซึ่งได้นิยามไว้ว่า ความกังวลด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศ เกิดจากการรับรู้ตนเอง ความเชื่อ ความรู้สึก และพฤติกรรม

Alrabai (2014) ได้ศึกษาความวิตกกังวลด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในบริบทประเทศ ซาอุดีอาระเบีย ปรากฏว่า เกิดจาก 2 ปัจจัยหลัก คือ 1) ความวิตกกังวลด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการสื่อสาร เนื่องจาก เกิดความวิตกกังวลด้านการพูด การกลัวได้รับการประเมินผลในด้านลบ และความวิตกกังวลด้านภาพลักษณ์ทางสังคม 2) ความวิตกกังวลด้านการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเกิดจาก ทักษะคิดในด้านลบต่อชั้นเรียน ความวิตกกังวลในการทำความเข้าใจ และความวิตกกังวลด้านการสอบวัดประเมินผลการเรียน สอดคล้องกับ Shabani (2012) ได้กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศ คือ ความกลัวการถูก ประเมินในด้านลบ

เทียนเจียน หวัง (2553) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการสื่อสาร ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ นิสัยเป็นกังวล ความไม่เต็มใจในการสื่อสาร ความสำเร็จในด้านภาษา ประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ความกล้าเสี่ยงในห้องเรียนภาษาและสมรรถภาพ เชิงสังคมในห้องเรียนภาษา

จากคำนิยามและผลการศึกษานี้ปัจจัยดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดความ วิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ได้แก่ การขาดความมั่นใจในตนเอง ความกลัว การ ขาดแรงจูงใจ ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ และทัศนคติต่อการเรียน ภาษาต่างประเทศ

ตอนที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นิติมา ตั้งนนทพัทธ์ (2554: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของเพื่อนร่วมชั้น เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดนำเสนอและความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของเพื่อนร่วมชั้น ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากระดับผ่านเป็นระดับดีมาก หลังได้รับการสอนพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของเพื่อนร่วมชั้น 2) นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษลดลงหลังได้รับการสอนพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของเพื่อนร่วมชั้น

จิราพร ภารตศุวัฒน์ (2554: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศของนิสิตระดับชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 920 คน ปีการศึกษา 2552 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับปานกลางและสาเหตุของความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศของนิสิต คือความวิตกกังวลในการสื่อสาร ความกลัวต่อการมีความสามารถด้วยกว่าผู้อื่น ความวิตกกังวลในการสอบและความกลัวในการได้รับการประเมินในด้านลบ

อัญญารัตน์ อดุลย์รัตนกุล (2554: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาและเพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลของผู้เรียนก่อนและหลังใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและแบบวัดความวิตกกังวล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนผ่านเกณฑ์ในระดับดีหลังการใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา อีกทั้งความวิตกกังวลของนักเรียนลดลงหลังการใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา

วรัญญา โอภาณี (2554: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และลดความวิตกกังวลในชั้นเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระหว่างการเรียนโดยใช้กลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคม และเพื่อ เปรียบเทียบความวิตกกังวลในชั้นเรียนของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กลวิธีความรู้ ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคม ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาที่ได้รับการเรียนโดยใช้กลวิธี ความรู้ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคมผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 ที่ตั้งไว้ 2) ความวิตกกังวลในชั้นเรียนของนักศึกษาลดลง หลังการเรียนโดยใช้กลวิธีความรู้ความ เข้าใจและกลวิธีทางสังคม

Jegade (2007) ได้ศึกษาเรื่อง ความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาเคมีและศึกษาสาเหตุของ ความกังวล และศึกษาว่าเพศมีผลต่อการเรียนวิชาเคมีหรือไม่ เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งสอบถามกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาจำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายและหญิงทั้งในเมืองและชนบทมีความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาเคมี นักศึกษาหญิง และนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในชนบทมีระดับความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาชายและนักศึกษาที่อาศัย อยู่ในเมือง สาเหตุของความวิตกกังวลเกิดจากหลักสูตร ความตระหนักถึงการทำงานใน สายวิชานี้ในอนาคต ตัวผู้สอนและกลวิธีการสอน และการขาดเครื่องมือการสอนและ ห้องปฏิบัติการ

Loi Siew Mee (2006) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นและความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชา หลักเป็นภาษาอังกฤษ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 37 คนจากนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะการจัดการและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเครื่องมือที่ใช้วิจัยประกอบด้วย แบบสอบถาม แบบลิเคิร์ต และคำถามปลายปิด ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ดีและไม่ดีต่อการเรียน วิชาหลักเป็นภาษาอังกฤษ ระดับความกังวลพบในทั้งนักศึกษาที่มีระดับความสามารถ ด้านภาษาสูงและต่ำ นอกจากนั้นยังพบว่าการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนวิชาหลักส่งผลต่อ ทัศนคติและความวิตกกังวลต่อการเรียนของนักศึกษา

Fen Chang (n.d.) ได้ศึกษาเรื่อง ทัศนคติและความวิตกกังวลต่อการเรียนสาขาอังกฤษ ธุรกิจของนักศึกษาของ The University of Technology ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาทั้งชายและ

หญิงเห็นว่าการเรียนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจร่วมกับชาวต่างชาติเป็นประโยชน์และนักศึกษาหญิงมีระดับความวิตกกังวลต่อการเรียนอังกฤษธุรกิจมากกว่านักศึกษาชาย นอกจากนี้ทั้งสองกลุ่มกลัวการทดสอบภาษาอังกฤษหรือการสัมภาษณ์งานเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งนี้นักศึกษาชายมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงการสัมภาษณ์งานเป็นภาษาอังกฤษ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางสำหรับคณาจารย์ได้วางแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษและรายวิชาภาษาจีนให้เหมาะสมและลดความวิตกกังวลของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 รายวิชาภาษาอังกฤษและรายวิชาภาษาจีน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 รายวิชาภาษาอังกฤษและรายวิชาภาษาจีน จำนวน 200 คน ซึ่งเลือกกลุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยหรือรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ แบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาจากกรอบแนวคิดในการวิจัยที่ได้มาจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วยข้อความถาม ที่มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ เพศ เกรดเฉลี่ยรวมสะสม สาขาวิชาที่ศึกษา

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ข้อความถามมีลักษณะเป็นการหาสาเหตุของความวิตกกังวลหรือศึกษาปัจจัยด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน และด้านสภาพแวดล้อม มีการกำหนดน้ำหนักคะแนนจากมากไปหาน้อย 5 ระดับตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อข้อนั้นๆ โดยมีน้ำหนักคะแนนและเกณฑ์การแปลผล แสดงในตารางที่ 3.1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ความหมายของระดับคะแนนและเกณฑ์การแปลผลของแบบสอบถามตอนที่ 2

ระดับคะแนน		เกณฑ์การแปลผล	
คะแนน	ความหมาย	ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4.50-5.00	ปัจจัยส่งผลต่อความวิตกกังวลมากที่สุด
4	เห็นด้วย	3.50-4.49	ปัจจัยส่งผลต่อความวิตกกังวลมาก
3	ไม่แน่ใจ	2.50-3.49	ปัจจัยส่งผลต่อความวิตกกังวลปานกลาง
2	ไม่เห็นด้วย	1.50-2.49	ปัจจัยส่งผลต่อความวิตกกังวลน้อย
1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1.00-1.49	ปัจจัยส่งผลต่อความวิตกกังวลน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามชนิดปลายเปิดเกี่ยวกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมอื่นๆ ของนักศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาทบทวนแนวคิดทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลทั้งในบริบทของการศึกษาและบริบทอื่นๆ นำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยและโครงสร้างของเนื้อหาที่ต้องการจะสำรวจและวัดในแบบสอบถาม

ขั้นที่ 2 นำสารสนเทศที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม มาสร้างข้อคำถามตามประเด็นและจำนวนข้อที่ต้องการวัด โดยมีโครงสร้างของแบบสอบถาม ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 2 โครงสร้างของแบบสอบถามก่อนการวิเคราะห์องค์ประกอบ

ตอนที่	เนื้อหาที่วัด	จำนวนข้อ	ข้อที่
1	ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม	3	1-3
2	ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ	24	1-24
	2.1 ปัจจัยด้านผู้เรียน	8	1-8
	2.2 ปัจจัยด้านผู้สอน	8	9-16
	2.3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม	8	17-24
3	ข้อคำถามชนิดปลายเปิดเกี่ยวกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมอื่นๆ	1	1

ขั้นที่ 3 ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของ ข้อคำถามในแบบสอบถามที่วัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และตรวจสอบการใช้ภาษาและสำนวนให้ถูกต้อง ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา พบว่าข้อคำถามทั้งหมดมีค่าเฉลี่ย IOC

ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ที่ปรับแก้ไขในเรื่องการใช้ภาษาให้ชัดเจนก่อนนำมาใช้เป็นข้อคำถามจริง ได้แก่ ข้อคำถามที่ 8 และ 15 (รายละเอียดดังแสดงในภาคผนวก) ตารางที่ 3.3 แสดงจำนวนข้อคำถามก่อนและหลังการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา

ตารางที่ 3 จำนวนข้อคำถามของแบบสอบถามก่อนและหลังการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา

	ผ่านเกณฑ์ IOC (ข้อ)	ร้อยละ	ไม่ผ่านเกณฑ์ IOC และตัดทิ้ง (ข้อ)	ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์และ ปรับข้อคำถาม (ข้อ)	ร้อยละ
ตอนที่ 2 (24 ข้อ)	19	79.17	3	12.5	2	8.33

ขั้นที่ 4 ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 5 ทดลองใช้แบบสอบถาม (try out) กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาเพื่อทำการตรวจสอบความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาในแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน พบว่าข้อคำถามทุกข้อในแบบสอบถามมีความเหมาะสมและชัดเจน

ขั้นที่ 6 จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาเป็นผู้ตอบจำนวน 200 คน เพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย หลังจากนั้นทำการแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษา ในช่วงภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งการแจกแบบสอบถาม

กระทำโดยการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับการตอบกลับมา เท่ากับ 200 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้ (1) การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (2) การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัย โดยมีเกณฑ์ในการแปลผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการ สื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษา ดังนี้

เกณฑ์การแปลผล	
ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
4.50-5.00	ปัจจัยนั้นส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษามากที่สุด
3.50-4.49	ปัจจัยนั้นส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษามาก
2.50-3.49	ปัจจัยนั้นส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษาน้อย
1.50-2.49	ปัจจัยนั้นส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษาน้อย
1.00-1.49	ปัจจัยนั้นส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษาน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation analysis) และสถิติพรรณนา (descriptive statistics) ประกอบด้วย

1. ค่าร้อยละ (Percentage)
2. ค่าเฉลี่ย (Mean)
3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยในบทนี้ จะแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 การนำเสนอข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และตอนที่ 2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 การนำเสนอข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	27	13.5
หญิง	173	86.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 4 การให้ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นนักศึกษาจำนวน 200 คนเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม เมื่อจำแนกผู้ตอบแบบสอบถามเพศพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 86.5 เป็นเพศหญิง และร้อยละ 13.5 เป็นเพศชาย

ตารางที่ 5 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเกรดเฉลี่ยรวมสะสม

เกรดเฉลี่ยรวมสะสม	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 2.00	8	4
2.00 – 2.50	37	18.5
2.51 – 3.00	75	37.5
3.01 – 3.50	61	30.5
ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป	19	9.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 5 เมื่อจำแนกผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 200 คนออกตามเกรดเฉลี่ยรวมสะสม พบว่านักศึกษาที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยรวมสะสมระหว่าง 2.51 – 3.00 มากที่สุดถึงร้อยละ 37.5 และมีเกรดเฉลี่ยรวมสะสมน้อยกว่า 2.00 น้อยที่สุดเพียงร้อยละ 4 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตารางที่ 6 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษ	69	34.5
การท่องเที่ยว	21	10.5
การโรงแรม	110	55
รวม	200	100

จากตารางที่ 6 จำนวนนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 200 คน เมื่อจำแนกสาขาวิชาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ร้อยละ 55 เป็นนักศึกษาในสาขาวิชาการโรงแรม และผู้ตอบแบบสอบถามในสาขาวิชาที่น้อยที่สุดได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว ร้อยละ 10.5 ตามลำดับรายละเอียดแสดงใน

ตอนที่ 2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยแบ่งผลการนำเสนอออกเป็น 2 ตอนย่อย ได้แก่ ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ และผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยมีรายละเอียดผลการวิเคราะห์ ดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้น (linear relationship) ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านผู้สอนและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

ตารางที่ 7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มปัจจัยที่ใช้ในการวิเคราะห์

	ปัจจัยด้านผู้เรียน	ปัจจัยด้านผู้สอน	ปัจจัยด้าน สภาพแวดล้อม
ปัจจัยด้านผู้เรียน	1	0.444 (**)	0.567 (**)
ปัจจัยด้านผู้สอน	0.444 (**)	1	0.582 (**)
ปัจจัยด้าน สภาพแวดล้อม	0.567 (**)	0.582 (**)	1

** ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 7 ผลการตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้น (linear relationship) ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตามที่ใช้ในการวิเคราะห์ในครั้งนี้พบว่า โดยส่วนใหญ่ตัวแปรด้านปัจจัยต่างๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง โดยมีช่วงความสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.4-0.6 และมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ของปัจจัยทุกคู่

2.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คนจำแนกตามรายข้อคำถามและแต่ละด้านหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ พบว่าปัจจัยด้านผู้เรียนส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศมากที่สุด ในขณะที่ปัจจัยด้านผู้สอนและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษาในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ในบางข้อคำถามในปัจจัยในด้านผู้สอนและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมพบว่าส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศในระดับมาก ได้แก่ ข้อคำถามที่ 8 และ 9 ของปัจจัยด้านผู้สอน และข้อคำถามข้อที่ 19 20 และ 21 ของปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม รายละเอียดผลการวิเคราะห์รายปัจจัยส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศนำเสนอในตารางที่ 8 และ 9 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์จำแนกตามรายข้อคำถามในกลุ่มปัจจัยด้านผู้เรียน

ข้อ	ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ผลการวิเคราะห์
1	ผู้เรียนไม่มั่นใจเมื่อต้องสนทนาภาษาต่างประเทศ	3.63	0.88	ส่งผลมาก
2	ผู้เรียนกังวลว่าจะสนทนาภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	3.94	0.86	ส่งผลมาก
3	ผู้เรียนกลัวที่จะออกเสียงไม่ถูกต้อง	3.78	0.90	ส่งผลมาก
4	ผู้เรียนตื่นตระหนกเมื่อต้องสนทนาภาษาต่างประเทศโดยไม่ได้เตรียมตัว	3.84	0.84	ส่งผลมาก
5	ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณอื่นพูดภาษาต่างประเทศได้ดีกว่าตน	3.82	0.86	ส่งผลมาก
6	ผู้เรียนรู้สึกวิตกกังวลเมื่อต้องสนทนาภาษาต่างประเทศแม้ว่าจะเตรียมตัวมาแล้วอย่างดี	3.61	0.83	ส่งผลมาก
7	ผู้เรียนไม่มั่นใจเมื่อต้องสนทนาเนื่องจากมีความรู้ด้านศัพท์จำกัด	3.69	0.86	ส่งผลมาก
ปัจจัยด้านผู้เรียน		3.76		ส่งผลมาก

จากตารางที่ 8 พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ผู้เรียนกังวลว่าจะสนทนาภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (ค่าเฉลี่ย 3.94) ผู้เรียนตื่นตระหนกเมื่อต้องสนทนาภาษาต่างประเทศโดยไม่ได้เตรียมตัว (ค่าเฉลี่ย 3.84) ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณอื่นพูดภาษาต่างประเทศได้ดีกว่าตน (ค่าเฉลี่ย 3.82) ตามลำดับ

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์จำแนกตามรายข้อคำถามในกลุ่มปัจจัยด้านผู้สอน

ข้อ	ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ผลการวิเคราะห์
8	การถามคำถามในชั้นเรียนเป็นภาษาต่างประเทศของผู้สอน	3.91	0.72	ส่งผลมาก
9	ความคาดหวังที่จะให้ผู้เรียนสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ของผู้สอน	4.00	0.70	ส่งผลมาก
10	ผู้สอนมีบุคลิกภาพที่เข้มงวดจนเกินไป	3.34	1.02	ส่งผลปานกลาง
11	วิธีการประเมินการสื่อสารภาษาต่างประเทศของผู้สอนไม่ตรงวัตถุประสงค์การเรียนรู้	3.13	1.00	ส่งผลปานกลาง
12	ผู้สอนจัดกิจกรรมในชั้นเรียนไม่ดึงดูดความสนใจอย่างเพียงพอ	3.30	1.00	ส่งผลปานกลาง
13	ผู้สอนดูแลการทำกิจกรรมในชั้นเรียนได้ไม่ทั่วถึง	3.11	1.05	ส่งผลปานกลาง
14	ผู้สอนมีวิธีการสอนที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	3.05	1.10	ส่งผลปานกลาง
ปัจจัยด้านผู้สอน		3.40		ส่งผลปานกลาง

จากตารางที่ 9 พบว่า ปัจจัยด้านผู้สอนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งถ้าจำแนกเป็นรายข้อจะเห็นว่า ความคาดหวังที่จะให้ผู้เรียนสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ของผู้สอน (ค่าเฉลี่ย 4.00) และการถามคำถามในชั้นเรียนเป็นภาษาต่างประเทศของผู้สอน (ค่าเฉลี่ย 3.91) จะอยู่ในระดับมาก ส่วนข้ออื่นๆ อาทิเช่น ผู้สอนมีบุคลิกภาพที่เข้มงวดจนเกินไป (ค่าเฉลี่ย 3.34) ผู้สอนจัดกิจกรรมในชั้นเรียนไม่ดึงดูดความสนใจอย่างเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.30) จะอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์จำแนกตามรายข้อคำถามในกลุ่มปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

ข้อ	ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ผลการวิเคราะห์
15	ผู้อื่นจะหัวเราะเยาะเมื่อพูดภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้อง	3.23	1.12	ส่งผลปานกลาง
16	ผู้อื่นจะมองตนเองในแง่ลบเมื่อสนทนาภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้อง	3.13	1.09	ส่งผลปานกลาง
17	สนทนาภาษาต่างประเทศต่อหน้าสาธารณชน	3.45	0.90	ส่งผลปานกลาง
18	บุคคลรอบข้างล้อเลียนเมื่อพยายามจะฝึกพูดภาษาต่างประเทศ	3.09	1.10	ส่งผลปานกลาง
19	การอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศทำให้ไม่มั่นใจในการสื่อสาร	3.81	0.99	ส่งผลมาก
20	การขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการฝึกการสนทนาภาษาต่างประเทศ	3.50	0.98	ส่งผลมาก
21	บุคคลรอบข้างสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ดี ทำให้รู้สึกกดดัน	3.54	1.00	ส่งผลมาก
ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม		3.39		ส่งผลปานกลาง

จากตารางที่ 10 พบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งถ้าจำแนกเป็นรายข้อจะเห็นว่า การอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศทำให้ไม่มั่นใจในการสื่อสาร (ค่าเฉลี่ย 3.81) จะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ บุคคลรอบข้างล้อเลียนเมื่อพยายามจะฝึกพูดภาษาต่างประเทศ (ค่าเฉลี่ย 3.09) ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

สรุปผล

ผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถสรุปและนำเสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ มีรายละเอียดดังนี้

1. ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

จากการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า โดยส่วนใหญ่ตัวแปรด้านปัจจัยต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางโดยมีช่วงความสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.4-0.6 และมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ของปัจจัยทุกคู่

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

จากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศในครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศมากที่สุด ในขณะที่ปัจจัยด้านผู้สอนและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษาในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

การอภิปรายผลในครั้งนี้ได้นำเสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ มีรายละเอียดดังนี้

1. ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านผู้สอนมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางที่ 0.444 กับปัจจัยด้านผู้เรียนและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับ Loi Siew Mee (2006) พบว่า ปัจจัยด้านการเรียนการสอนส่งผลต่อทัศนคติและความวิตกกังวลต่อการเรียนของนักศึกษา นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบอีกว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางที่ 0.567 กับปัจจัยด้านผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรัญญา โอภาสี (2554) พบว่า เมื่อผู้เรียนได้รับการเรียนโดยกลวิธีทางสังคมทำให้ความวิตกกังวลของนักศึกษาลดลงด้วย

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาประเภทของความวิตกกังวลพบว่า ความวิตกกังวลทางความคิด (Cognitive Anxiety) (ชานันท์ อนุบัน, 2551; รัชนก ทองน้าวน, 2549) สอดคล้องกับงานวิจัยนี้ เนื่องจากเป็นความวิตกกังวลทางจิต การเรียนรู้ทางปัญญา เป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการประเมินสถานการณ์กับความสามารถของตน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Barabas (2013) ที่ว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ซึ่งมี 8 ปัจจัย ซึ่งปัจจัยด้านผู้เรียน สิ่งแวดล้อม กิจกรรมการเรียนรู้ เป็น 3 ปัจจัยหลัก

2.1) ปัจจัยด้านผู้เรียน จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับเมธา หมั่นประสิทธิ์ (2551) ได้กล่าวว่า ปัจจัยหลักของความวิตกกังวลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษเกิดจากผู้เรียน อีกทั้งจากการผลการวิจัยยังพบผลสอดคล้องกับงานวิจัยอื่น ๆ (ณัฏฐ์นรี ฤทธิรัตน์ และธัญภา ชีระมณี, 2014; อัญญารัตน์ อุดลย์รัตนกุล, 2554; ชีวิน สุนตะธรรม, 2557; สิริจิต วงศ์จารุพรรณ, ม.ป.ป.; วีร์ ระวัง, 2012) ว่า

ความวิตกกังวลด้านตัวผู้เรียนเกิดจากผู้เรียนขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง มีปัญหาด้านพื้นฐานการใช้คำศัพท์หรือโครงสร้าง ไม่กล้าที่จะพูดออกเสียง เนื่องจากกลัวพูดผิด

2.2) ปัจจัยด้านผู้สอน จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านผู้สอนมีผลสอดคล้องกับทฤษฎีของ Morrow, 1981 ซึ่งกล่าวว่า การที่จะพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารนั้นควรจัดกิจกรรมหรือสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับการสื่อสารในสถานการณ์จริงมากที่สุด รวมถึงเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การฝึกปฏิบัติจริงและควรปล่อยให้ข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่ไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสารเป็นบทเรียนให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องจากการถามคำถามในชั้นเรียนเป็นภาษาต่างประเทศของผู้สอนและความคาดหวังที่จะให้ผู้เรียนสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ของผู้สอนเป็นปัจจัยด้านผู้สอนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในระดับมาก

2.3) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม จากผลการวิจัยพบว่า สอดคล้องกับผลการวิจัยของนักวิชาการหลายท่าน อาทิ อัญญารัตน์ อุดลย์รัตนกุล (2554) และสุธาสินี เลิศวัชรสารกุล (2556) พบว่า ความวิตกกังวลด้านการสื่อสารมักเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการใช้ภาษา เนื่องจากไม่ได้ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับงานวิจัยนี้ที่ได้พบว่า การอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศ ทำให้ไม่มั่นใจในการสื่อสาร ซึ่งส่งผลต่อความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลวิจัยของ Alrabai (2014) และจิราพร ภารตธรรมวัฒน์ (2554) ว่าความวิตกกังวลด้านภาพลักษณ์ทางสังคมเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า บุคคลรอบข้างสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ดีทำให้รู้สึกกดดันอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. เป็นข้อมูลสำหรับผู้สอนในการพัฒนาแนวทางการสอนรายวิชาที่มุ่งเน้นทักษะทางด้านการสื่อสาร

2. เป็นแนวทางในการลดระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศและส่งเสริมความมั่นใจของผู้เรียน
3. ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อลดความวิตกกังวลของผู้เรียน และควบคุมพฤติกรรมการสอนของตนเอง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยการเรียนการสอนที่มีผลต่อการลดความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ
2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษาหลักสูตรฯ อื่นๆ ที่เปิดสอนในแต่ละคณะ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนภายในมหาวิทยาลัย
3. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (ม.ป.ป.). แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ.2549 – 2553). สืบค้น 20 กุมภาพันธ์ 2558, จาก http://www.moe.go.th/web_studyenglish/p_eng_2549-2553.doc
- กิตติมา ปรีดีดิถ. (2529). ทฤษฎีบริหารองค์การ. กรุงเทพฯ:ชนะการพิมพ์ เกษตรศาสตร์.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (ม.ป.ป.). 3 กลไก... พัฒนาภาษาต่างประเทศเด็กไทย. สืบค้น 1 มีนาคม 2558 จาก <http://www.kriengsak.com/node/1215>
- จิราพร ภารตธรรมวัฒน์. (2554). ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิราวดี รัตนไพฑูรย์ชัย. (2012). ก้าวสู่ AEC ... ภาษาอาเซียน จำเป็นจริงหรือ. สืบค้น 11 มีนาคม 2558, จาก <http://th.aectourismthai.com/tourismhub/419>
- จำลอง ดิษขณิช และพริ้มเพรา ดิษขณิช. (2554). ความเครียด ความวิตกกังวล และสุขภาพ. เชียงใหม่ :แสงศิลป์.
- ชานันท์ อนุบัน. (2551). ระดับความวิตกกังวลของนักศึกษาเรือพายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่(การค้นคว้าแบบอิสระ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชีวิน สุนทรธรรม. (2557). ทำไมเด็กไทยพูดอังกฤษไม่ได้เสียที?. สืบค้น 11 มีนาคม 2558, จาก <http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/576773>

นิติมา ตั้งนนทพัทธ์. (2554). การใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของเพื่อนร่วมชั้น เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปณณา พันธุ์จิรา. (2553). การใช้ชุดกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของพนักงานธนาคาร(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปริญญา สนิกะวาที. 2542. ผลของการสร้างจินตภาพต่อความวิตกกังวลของผู้ป่วยมะเร็งเต้านมที่รับเคมีบำบัด(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์ และธัญญา ชีระมณี. (2014). ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. *Graduate Research Conference 2014*, 2839-2848. สืบค้น 10 มีนาคม 2558, จาก <http://gsbooks.gs.kku.ac.th/57/grc15/files/hmp39.pdf>

ณฐวัฒน์ พระงาม. (2555). การติดต่อสื่อสารแบบปฏิสัมพันธ์ในองค์กร. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยพิษณุโลก.

พนิดา ตาสี. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอก ภาษาอังกฤษ(ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยสุรนารี.

พจน์ เชขจรยา, เมตตา วิวัฒนานุกูล และธีระนันท์ อนวัชศิริวงศ์. (2538). แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.

เพ็ญสุดา จันทร. (2541). ปฏิสัมพันธ์ ระหว่างแบบเรียนและความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ภิญโญ สาร. (2533). *การบริการการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์.
- เมธา หมั่นประสิทธิ์. 2551. *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารของนิสิตเอกภาษาอังกฤษ ที่ศึกษาวิชาการพูดภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยบูรพา(วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รัชก ทอนน้ำวน. (2549). *ศึกษาระดับความวิตกกังวลของผู้ป่วยก่อนผ่าตัดในโรงพยาบาลกระทิง* *แบน จังหวัดสมุทรสาคร(สารนิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย ศิลปากร.
- วรัญญา โอภาสี. (2554). *การใช้กลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคม เพื่อส่งเสริม* *ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และลดความวิตกกังวลในชั้นเรียนของนักศึกษา* *ระดับปริญญาตรี(วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วไลพร ศาสนประดิษฐ์. (2557). *สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ (English Phonetics)*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วีร์ ระวัง. (2012). *กระบวนการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในฐานะภาษาต่างประเทศ* *สำหรับคนไทย*. สืบค้น 9 มีนาคม 2558, จาก http://neric-club.com/data.php?page=63&menu_id=76
- เทียนเจียน หวัง. (2553). *ผลของการใช้โมเดลเพื่อลดความกังวลในการพูดที่มีต่อพฤติกรรม* *การพูดของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. สืบค้น 3 มีนาคม 2558, จาก <http://sutir.sut.ac.th:8080/sutir/bitstream/123456789/3386/2/abstract.pdf>
- สาธนี ธรรมรักษา. (2551). *ผลของการฝึกโปรแกรมไบโอฟีดแบคร่วมกับการฝึกสร้างจินตนาการ* *ต่อระดับความวิตกกังวลของผู้ป่วยที่อยู่ในภาวะวิตกกังวล(วิทยานิพนธ์ปริญญา* *โท)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิริจิต วงศ์จารุพรรณ. (2012). *ภาษาต่างประเทศไม่ยากอย่างที่คิด*. สืบค้น 7 มีนาคม 2558, จาก <http://www.vcharkarn.com/scholarship/article/500757>

สมนึก ชุสุวรรณ. (ม.ป.ป.). ภาษาอังกฤษของคนไทย กับ ความพร้อมสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.

สืบค้น 17 มิถุนายน 2558, จาก <http://www.sjworldedu.com/blog/english-for-thai-citizen-to-aec/>

สุธาณี เลิศวัชรสารกุล. (2556). 5 เคล็ดลับถ้าอยากเก่งภาษาแบบก้าวกระโดด. สืบค้น 7 มีนาคม

2558, จาก <http://www.hotcourses.in.th/study-abroad-info/subject-guides/how-to-improve-language-skills/>

ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). การเรียนการสอนภาษาจีนใน

ประเทศไทย : ระดับอุดมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัญชลี อติแพทย์. (2554). รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในพื้นที่ตำบลท่าคา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม.

วารสารวิจัยและพัฒนา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 3, 38-39.

อัญญารัตน์ อุดลย์รัตนกุล. (2554). การใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถ

ด้านการพูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

(วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Alrabai, F. (2014). A model of foreign language anxiety in the Saudi EFL context. *English*

Language Teaching, 7(7), 82-101. Retrieved March 12, 2015, from

file:///C:/Users/user/Downloads/37818-128683-1-SM.pdf

Barabas, C. D. (2013). *Investigating ESL university students' language anxiety in the aural-oral*

communication classroom. Unpublished graduate paper, University of San Carlos.

Retrieved March 10, 2015, from

http://www.academia.edu/5665711/Language_Anxiety_in_the_Aural-

[Oral_Communication_Classroom](http://www.academia.edu/5665711/Language_Anxiety_in_the_Aural-)

- Bashir, M, Azeem, M & Dogar, A.H. (2011). Factor Effecting Students' English Speaking Skills. *British Journal of Arts and Social Sciences*, 2 (1), 34-50.
- Bellows, R. Gilson, T. Q. & Odiorne, G. S. (1962). *Executive skills: Their dynamics and development*. Englewood Cliffs, NJ : Prentice•Hall, Inc.
- Beltrán, M.A. (2013). *Anxiety effects on EFL learners when communicating orally*. Retrieved March 7, 2015, from file:///C:/Users/user/Downloads/269-753-1-PB.pdf
- Huang, Chiu-Ping. (n.d.). Exploring factors affecting the use of oral communication strategies. Retrieved March 9, 2015, from <http://www.lhu.edu.tw/m/oa/synthetic/publish/publish/30/8.%E9%BB%83%E7%A7%B%E8%90%8DExploring%20Factors%20Affecting%20the%20Use%20of%20Oral%20Communication%20Strategies.pdf>
- Johnson, K. & Morrow, K. (1981). *Communication in the classroom*. England: Longman Group Ltd.
- Mohamad, A.R.B. & Wahid, N.D.B.A. (n.d.). *Anxiety and speaking English as a second language among male and female business students in University Industry Selangor*. Retrieved March 12, 2015, from http://www.segi.edu.my/onlineview/chapters/vol2_chap7.pdf
- Rogers, E. M., & Agarwala-Rogers, R. (1976). *Communication in organizations*. New York: Free Press.
- Shabani, M.B. (2012). Levels and sources of language anxiety and fear of negative evaluation among Iranian EFL learners. *Theory and Practice in Language Studies*, 2 (11), 2378-2383. Retrieved March 12, 2015, from <http://www.ojs.academypublisher.com/index.php/tpls/article/viewFile/tpls021123782383/5863>

Spielberger, C.D. (2004). *Encyclopedia of Applied Psychology*. Oxford UK: Elsevier Academic

Press.

Weaver, W.W. (1949) . The mathematics of communication. *Sci. Am.*, 181(1), 11-15.

Wilkins, D. (1976). *Notional Syllabuses: A Taxonomy and its Relevance to Foreign Language*

Curriculum Development. London: Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

แบบสอบถาม

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศโดยข้อคำถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวล

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศของนักศึกษาจึงใคร่ขอความกรุณานักศึกษาทุกท่านได้โปรดตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริง โดยผู้วิจัยขอรับรองว่าการตอบคำถามของนักศึกษาจะไม่มีผลกระทบใดๆกับตัวนักศึกษาทั้งสิ้น และข้อมูลของนักศึกษาจะถือเป็นความลับและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอในภาพรวมเท่านั้น

ขอขอบคุณที่เสียสละเวลาของท่านในการตอบ

คณะผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ตรงช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ
☐ ชาย ☐ หญิง
2. เกรดเฉลี่ย
☐ น้อยกว่า 2.00
☐ 2.00-2.50
☐ 2.51-3.00
☐ 3.01-3.50
☐ 3.51 ขึ้นไป
3. หลักสูตรสาขาวิชา
☐ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ☐ การท่องเที่ยว ☐ การโรงแรม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวล

คำชี้แจง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ตรงช่องความคิดเห็นที่ท่านคิดว่าตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยมีระดับคะแนนจำนวน 5 ระดับที่สื่อความหมาย ดังนี้

- | | | |
|---|---------|----------------------|
| 5 | หมายถึง | เห็นด้วยอย่างยิ่ง |
| 4 | หมายถึง | เห็นด้วย |
| 3 | หมายถึง | ไม่แน่ใจ |
| 2 | หมายถึง | ไม่เห็นด้วย |
| 1 | หมายถึง | ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง |

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
ด้านผู้เรียน					
1. ผู้เรียน ไม่มั่นใจเมื่อต้องสนทนาภาษาต่างประเทศ					
2. ผู้เรียนกังวลว่าจะสนทนาภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์					
3. ผู้เรียนกลัวว่าจะออกเสียงไม่ถูกต้อง					
4. ผู้เรียนตื่นตระหนกเมื่อต้องสนทนาภาษาต่างประเทศโดยไม่ได้เตรียมตัว					
5. ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณพูดภาษาต่างประเทศได้ดีกว่าตน					
6. ผู้เรียนรู้สึกวิตกกังวลเมื่อต้องสนทนาภาษาต่างประเทศแม้ว่าจะเตรียมตัวมาแล้วอย่างดี					
7. ผู้เรียน ไม่มั่นใจเมื่อต้องสนทนาเนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์จำกัด					
ด้านผู้สอน					
8. การถามคำถามในชั้นเรียนเป็นภาษาต่างประเทศของผู้สอน					
9. ความคาดหวังที่จะให้ผู้เรียนสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ของผู้สอน					
10. ผู้สอนมีบุคลิกภาพที่เข้มงวดจนเกินไป					
11. วิธีการประเมินการสื่อสารภาษาต่างประเทศของผู้สอนไม่ตรงต่อวัตถุประสงค์การเรียนรู้					
12. ผู้สอนจัดกิจกรรมในชั้นเรียนไม่ดึงดูดความสนใจอย่างเพียงพอ					

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
ด้านผู้สอน (ต่อ)					
13. ผู้สอนดูแลการทำกิจกรรมในชั้นเรียนได้ไม่ทั่วถึง					
14. ผู้สอนมีวิธีการสอนที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน					
ด้านสภาพแวดล้อม					
15. ผู้อื่นจะหัวเราะเยาะเมื่อพูดภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้อง					
16. ผู้อื่นจะมองตนเองในแง่ลบเมื่อสนทนาภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้อง					
17. สนทนาภาษาต่างประเทศต่อหน้าสาธารณชน					
18. บุคคลรอบข้างล้อเลียนเมื่อพยายามจะฝึกพูดภาษาต่างประเทศ					
19. อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศ ทำให้ไม่มั่นใจในการสื่อสาร					
20. การขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการฝึกการสนทนาภาษาต่างประเทศ					
21. บุคคลรอบข้างสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ดี ทำให้รู้สึกกดดัน					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้เชี่ยวชาญ	รายชื่อ-สกุล	ตำแหน่งงาน
1	รศ. ทรรชนี ศรีศรี	อาจารย์ประจำสาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
2	ผศ.ดร. กันทริน รัชสาคร	อาจารย์ประจำสาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
3	ผศ. สุมณฑา ดำรงเลาพันธ์	อาจารย์ประจำสาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย